देवता विष्णुभार्या अहं, मर्त्यैः सह न मन्त्रये,
इति रूपिणिका प्रातस् तस्थौ मौनं विधाय सा । 158
कस्माद् एवंविधं पुत्रि वर्तसे, कथ्यतां त्वया,
इत्य् अपृच्छत सा मात्रा ततो मकरदंष्ट्रया । 159
निर्बन्धपृष्टा तस्यै च सा मात्रे मौनकारणं
शशंस रात्रिवृत्तान्तं दापयित्वा अन्तरे पटं । 160
सा तच् छ्रुत्वा ससंदेहा स्वयं तं कुट्टनी निशि
ददर्श विहगारूढं लोहजङ्घं ततःक्षणं । 161
प्रभाते च पटान्तःस्थाम् एत्य रूपिणिकां रहः
प्रच्छा मकरदंष्ट्रा सा कुट्टनी इति व्यज्ञिपत् । 162
देवस्य अनुग्रहात् पुत्रि त्वं देवीत्वम् इह आगता,
अहं च ते ऽत्र जननी, तन् मे देहि सुताफलं । 163
वृद्धा अनेन एव देहेन यथा स्वर्गं व्रजाम्य् अहं,
तथा देवस्य विज्ञप्तिं कुरुष्व, अनुगृहाण मां । 164
तथा इति सा रूपिणिका तम् एव अर्थं व्यज्ञिपत्
व्याजविष्णुं पुनर् नक्तं लोहजङ्घम् उपागतं । 165
ततः स देववेशस् तां लोहजङ्घो ऽब्रवीत् प्रियां,
पापा ते जननी, स्वर्गं व्यक्तं नेतुं न युज्यते । 166
एकादश्यां पुनः प्रातर् द्वारम् उद्घाट्यते दिवि,
तत्र च प्रविशन्त्य् अग्रे बहवः शाम्भवा गणाः । 167

Digitized by Google